

תת"ע 439/04/15 - מוחסן מחמוד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 439-04-15 מדינת ישראל נ' מוחסן מחמוד
תיק חיצוני: 30250514251

מספר בקשה: 2

בפני כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ
מבקשים מוחסן מחמוד
נגד מדינת ישראל
משיבים

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר ביום **6.7.15 כדין**. התביעה מתנגדת לבקשה.
2. מועד הדיון נקבע לאחר שהוגשה בקשת דחייה על ידי המבקש בנימוק כי מעוניין להתייעץ ובית המשפט נענה לה.
3. **היה על המבקש להתחקות אחר גורל ההחלטה** (מיום 29.4.15) בבקשתו מיום 28.4.15 , שהרי אין זה מובן מאליו, שבית המשפט נענה לבקשות דחייה. משנענה בית המשפט לבקשת הדחייה של המבקש, והמבקש לא התייצב לדיון המקורי אותו ביקש לדחות חזקה עליו ו/או על בא כוחו, כי עיין בהחלטה בה צוין גם מועד הדיון החדש, שנקבע. המבקש לא התייצב לדיון הנדחה ועל כן נשפט בהעדר.
4. למען הסר ספק, בקשת הדחייה הוגשה ע"י המבקש עצמו ולא בא כוח.
5. יתר על כן אפילו היה מעורב עו"ד אזי משמועלית טענה כלפי עמית למקצוע ראוי היה לבקש את תגובתו של עורך הדין האחר ולצרף תצהיר מתאים כך על פי פסיקת בית המשפט העליון [עיין: ע"פ 1385/06 פלוני נ' מ"י, הרכב הש' א. פרוקצ'יה, א. רובינשטיין, י. דנציג, **6.4.09**].
6. משלא התייצב המבקש או מי מטעמו נשפט בהעדר, כדין.
7. אין סיבה מוצדקת להעדרות.
- אי התייצבות, רואים אותה, כהודייה בעובדות כתב האישום, כך על פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**סד"פ**") ולבית המשפט סמכות לשפוט בהעדר [עינינו: רע"פ 2584/09 אהרון בהרי נ' מ"י, כב' הש' א. א. לוי, **26.3.09**, רע"פ 206/10 ג'אבר אל שייך נ' מ"י, הש' ס. ג'ובראן, **5.10.10**].
8. גם לגופו של עניין אין במפורט בבקשה כדי להניע את ההליך מחדש במקרה דנן.
9. המבקש נשפט ביום 6.7.15. הודעות על גזר הדין נשלחו אליו ב 4.8.15, 14.9.15 וב 14.10.15 בדואר רשום לכתובתו והוא בחר להתעלם מהן.
10. הבקשה מוגשת בחלוף כשנה ותשעה חודשים לאחר משלוח ההודעה הראשונה וכשנה ואחד עשר חודשים

לאחר מועד הדיון בו נשפט, מועד שהיה ידוע לו.

11. המדובר בעבירה של נהיגה בשכרות הדוח המהווה הזמנה לדין נמסר לידי המבקש.

המדובר בעבירה חמורה והמחוקק קבע בצידה עונש של פסילה שלא תפחת משנתיים.

אין במפורט לענין ההיתר שניתן ע"י השוטר כדי לבטל את החומרה ו/או את כתב האישום ו/או את העונש.

12. במקרה דנן הפסילה שהושתה על המבקש תואמת את פסילת המינימום. בית המשפט אף הורה לנכות

פסילה מינהלית, אם רוצתה. העונש שהושת אינו חורג לחומרא והולם את חומרת העבירה, עמדת המחוקק

ועושה העבירה.

13. אין עיוות דין.

על התכליות הקבועות בבסיס סעיף 240 לחסד"פ עמד בית המשפט העליון לא אחת ואין מקום לנסות לעשות

מקצה שיפורים לעונש בחלוף שנה ואחד עשר חודשים מיום מתן גזר הדין. הגם שעסקינן בעבירת שיכרות אין מקום

לביטול פסק הדין [עיין והשוו: רע"פ 2584/09 אהרון בהרי נ' מ"י, כב' הש' א. א. לוי (26.3.09), רע"פ

5146/09 יהונתן שרעבי נ' מ"י, כב' הש' ס. ג'ובראן (5.5.09), רע"פ 5350/15 זועבי נ' מ"י, כב' הש' א. שהם,

(9.8.15). רע"פ 5316/15 מוחמד אגבארייה נ' מ"י, כב' הש' א. שהם (20.8.15)].

14. נוכח האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ח' אייר תשע"ז, 04 מאי 2017, בהעדר הצדדים.